

П Р И Я Т Е Л С Т В О Т О

Винаги съм мислила, че приятелството е нещо като въздуха и водата, без които човек не може да съществува. То е нещо съкровено и истинско, дадено ни от Бога, за да се доверяваш, да споделяш мъки и радости с този, ще те разбере и ще ти помогне в труден момент, това е приятелството. Жадувах за него, то ми беше необходимо, защото самотен ли е човек, няма ли приятели той се затваря в себе си. Такива мисли се въртяха в главата ми, когато бързах към моята приятелка. Пред очите ми бяха сцени от миналото, когато двете безгрижни тичахме и събирахме в шепи цветя, които по-късно правехме на венчета.

У тях беше шумно. Светеха най-различни светлилки. Посрещнаха ме развълнувани и усмихнати съученици, Помъчих се да вляза в тон с настроението на останалите, макар че не ми беше до това и сърцето ми се свиваше, че аз – най-добрата и приятелка не съм поканена. Някой побърза да ми поднесе списание, в което са събрани рисунките на моята приятелка и за които е получила голяма награда. Разгърнах страниците и разгледах рисунките. Но това бяха моите рисунки, които и бях дала, за да ги оцени, защото държах на нейното мнение. Причерня ми от недоумение и обида. Не знам как успях да и се усмихна. След малко тихо и незабелязано си тръгнах.

Вървя по мокрия тротоар. Възможно ли е това? Това ли е истинското приятелство? Колко е хубаво да дружиш с някого и колко жестоко е той да те предаде и изостави! Колко нечестно е приятелят ти – този, на който се доверяваш най-много, да пренебрегне всичко и да постави собственото си щастие над приятелството и добрите отношения помежду ви!

Дъждът вали и като че ли измива спомените за станалото. Все още ме боли, но знам, че има приятелство. То е вяра в доброто и хубавото. Трябва много и дълго да търсиш, за да намериш истинския приятел. Вярвам, че ще забравя това, което се случи и ще подам ръка отново, защото приятелството е потребност, красиво като изгрева и залеза. Да

имаш приятели и сам да бъдеш приятел – ето смисъла на човешкото съществуване.

Йоана Стойнова VII б кл.

Б У Р Я

Дори да си до мен пак ми липсваш.

Липсва ми част от теб,

Която като „промяна“ описваш.

Питам се, чувствата нещо значат ли вече...

Помниш ли преди,

когато в любов ми се врече?

Когато този блясък в очите,

бе по-скъп от всичко.

Вече нещата променят се,

безценното не означава нищо.

Разпадащи се чувства, свличат се бавно,

Като есенни листа.

След поредния бурен вятър,

Вече и от тях няма следа.

Така е и в сърцето, в душата ми.

Буря след буря...

Ема

Л Ю Б О В

Когато са ме питали как мога да опиша

любовта, какво е това любов.

Винаги казвам – лятна буря.

Защо ли?

Идва от нищото. Не я очакваш.

Помита всичко.

Отива си.

След време пак слънце изгрява.

И от бурята вече няма и следа.

Ема

СТАРИТЕ СНИМКИ

Старите снимки

късчета памет

от избледняваща лента на паметта ни.

Старите снимки

птици долитнали

в забравените гнезда на спомените.

Старите снимки

листи обрулени

от неизкоренимото дърво на живота ни.

Старите снимки

сенки събудени

от пътеката поднебесна на дните ни...

Вкусът на живота

Някак по-сладък е пчелният мед

с мисълта за пчелина и лятото.

Някак по-слънчев е зрелият плод

с мисълта за засятата нива.

Някак е по-кратка е дългата нощ

с мисълта за лъчите на изгрева.

Някак по-смислен е белият ден

с мисълта, че си чакан и нужен.

Някак по-мъдри са дните ни тук

с вярата в себе си!

Анастасия Куртева 9 в кл